

:::: Cấn Văn Khánh ::::

Chàng Hề Của Em

Người... yêu tôi thường lặp đi lặp lại điệp khúc thể này:

- Vào Sài Gòn đi! Anh đợi.

Và tôi, dẫu biết lời chèo kéo thiết tha ấy quyến rũ vô chừng, nhưng vẫn trả lời rằng:

- Năm 2000, cọng rơm khô của em ạ.

Anh thở dài. Tôi biết mỗi lần anh thở dài, trên đầu anh lại mọc thêm mấy sợi tóc... bạc. Tôi cảm nhận rõ nỗi lo lắng ấy của anh. Dù trước tôi, anh không dám gào lên: "Đến năm 2000 thì anh thành cụ già mất rồi còn đâu.."

Đừng bắt tôi phải nói tuổi của anh, bởi chính tôi cũng không biết chính xác cái điều tối quan trọng này. Chỉ biết rằng nếu nhìn nhận thực tế bằng con mắt khách quan thì chúng tôi xưng hô "chú-cháu" nghe dễ lọt tai hơn. Chắc hẳn tôi sẽ làm điều ấy nên anh không phải là ... văn nghệ sĩ. Mà văn nghệ sĩ thì được quyền trẻ, khoẻ cho đến chết. (Trích nguyên văn lời anh)

* * *

Kiếp trước tôi và anh trót mắc nợ nhau, định trả ở kiếp này thì kè Nam người Bắc. Tôi nói phải đợi kiếp sau. Anh không đồng ý vì từ trước đến giờ anh chưa hề "ăn quít" của ai cả. Vậy là tuần một lần, anh phone cho tôi Chẳng biết những lời thể này có phải để trả nợ nhau không:

- Một người bạn của anh gặp em ở "Hội Nghị X..." ở HN, ông ta nói em rất dễ thương và xinh đẹp.

- Còn anh thì xấu tệ.

- Nhầm to, anh rất đẹp trai.

- Trên đời này em chỉ công nhận mỗi diễn viên kiêm đạo diễn T.L. là đẹp trai thôi.

- Ồ, vậy thì em yên tâm, anh đẹp gấp ba lần T.L. Thật đấy, em không tin à?..

Tôi phá lên cười. Tất nhiên là tôi chẳng dám tin vào điều ấy. Vì đã hơn ba lần tôi nhìn anh trên ti vi Không ngờ anh hiểu thẳng và dễ... ghen thế!

* * *

Anh chưa kịp (hay là - không dám) hỏi tôi có... yêu anh không thì tôi báo tin cho anh biết tôi có bồ mới. Bồ mới tên Phan, diễn trai và dễ ria mép. Tôi không dấu được anh chuyện gì, kể cả chuyện tôi thích sơn móng tay màu đen. Anh riết róng:

- Tôi biết cô quyến rũ rồi.

Tôi bảo:

- Anh cũng đâu thiếu tài ấy. Chúng ta bình đẳng mà. Chỉ có thật thà khai báo hay không thôi.

Anh hậm hực:

- Vâng cô thật thà. Tôi có hàng đồng... Tôi dối trá.

Tôi reo lên:

Đấy nhá. Anh thừa nhận rồi nhá!

(Tôi biết anh yêu tôi đã đủ mệt, đại gì anh đi yêu người khác...)

Tôi yêu anh? Chắc là không. Tối thứ Bảy, tôi quên mất lời hẹn anh phone nên nhong nhong đi chơi với Phan. Phan

khác anh. Phan thích nói chuyện tiền nong. Tôi thì thế nào cũng được. Nói chuyện xong chúng tôi đi ăn hàng. Tôi được Phan ban cho cái quyền chọn món ăn. No cái bụng mà tôi vẫn cảm thấy thèm một cái gì đó không nhớ nổi. Về đến nhà tôi mới nhận ra mình thèm được... cười. Mà người khiến tôi cười không bao giờ có thể là bộ mặt đầy toan tính của Phan. Người ấy là anh. Phải là anh.

Thay vì gọi anh là "cộng rơm khô," tôi gọi anh là "chàng hề" của em. Và anh bất bình với cái danh hiệu ấy. Anh nói ngoài đời anh rất lịch sự, nghiêm trang. Tôi mặc xác ngoài đời anh ra sao.

* * *

20-1 sinh nhật anh, tôi quyết không phone hay gửi quà như dự định. Quả nhiên 10 giờ đêm anh dựng tôi dậy bằng hồi chuông điện thoại dồn dập:

- Em cảm ơn cái miệng của anh đi.
- Tại sao kia?
- Vì nó đã nói hộ em lời chúc sinh nhật anh.
- Nó nói thế nào?
- Nói chúc anh gặp Vân Khánh vào ngày hôm nay.

Tôi phì cười:

- Nó nói sáo đấy. Em đang cuộn mình trong chăn. Và buồn ngủ.

Anh thở dài:

- Chắc vậy. Chúc em ngủ ngon.

Còn tôi, dường như đêm đó thao thức suốt. Tôi bỗng ao ước: Giá như có ai đó chấp cho đôi cánh, tôi sẽ bay ngay vào Sài Gòn, để gặp và cảm ơn... cái miệng của anh.

* * *

Trong khi tôi (và chắc cả anh) đang bóc lịch chờ đến năm 2000 thì cô bạn thân đến, tay vung vẩy một tờ báo:

- Đọc đi, tin tối quan trọng, năm 2000 trái đất nổ tung.

Tôi vồ lấy tờ báo đọc ngẫu nhiên. Thôi thế là xong. Tôi ôm lấy cô bạn của mình mà khóc lóc. Nó vỗ về:

- Biết đâu chỉ là tin vịt, ngốc ơi, sống chết có số.

Nhưng rồi chính nó cũng "mít ướm" theo tôi. Thật là một cái tin kinh khủng cho tất cả những ai sống trên đời này. Đúng lúc đó anh phone cho tôi.

- Bình tĩnh nào, nếu không gặp được kiếp này thì gặp ở kiếp sau, lo gì.

Còn tôi, phát điên vì thái độ bất cần điên rồ ấy của anh. Tuần sau, vẫn cô bạn thân tìm gặp tôi, nó cười vang:

- Mình bị lừa rồi, ngốc ơi. Nhìn đây này, báo ra ngày 1-4. Mà ngày 1-4 là ngày nói dối.

Tôi khóc không thành tiếng. Giờ lại trang báo "chết người" ấy, tôi nhìn lên tác giả. Chúa ơi! "Chàng hề của em" chứ không phải là một ai khác.

Thay vì gặp anh năm 2000, tôi xóa bỏ lời thề đó. Năm ngày nữa anh sẽ nhận được thư của tôi. Thư viết rằng:

"Em sẽ đi Sài Gòn năm 1999. Cần thận vẫn hơn. Chàng hề của em ạ".